

Анатолій Марчук

Богдан Жолдак

Я ніколи не був Анатолієм Марчуком. Один раз, правда, зовсім недавно, довелося бути Дідом Морозом для підшефних дітей.

— Здрастуй, Толю!

Я подивився на цю жінку. Їй не сподобалося моє здивування:

— Толю...

— Я не Толя.

— А хто ж ти тоді?

Така, з круглими очима. На Снігуроньку не тягне.

Ще пару років — і з неї вийде путня Добра Фея.

— Я — Сергій.

Нічого безглуздішого вона не збиралася почути.

— Здрастуй, Толю Марчук! — голосно, майже зойкнула вона.

Вона свого домоглася. Увесь автобус покинув дивитися у вікна.

— Ви помилилися.

— Так ми з тобою вже на "ви"? — образа її заповнювала салон.

Я проштовхнувся наперед, уникаючи поглядів.

— Не хочеш вітатися, Толю? — наздоганяла вона. — Так і скажи!

Розіграти б так міг лише Віктор Лопата, за що його свого часу обрали капітаном КаВееНу. Але він був чоловіком. Однак навряд би він спромігся підбити якусь жінку на таке відчайдушне шоу.

Я виштовхнувся геть. У спину мені влучило:

— Анато-о-о-о-о...

Серце мені калатало. Власні кроки гупали в скроні. "Ідіотка якась!" Коли там же, під скронями, почулося цокання її каблучків.

— Анатолій! — суворо застеріг мене її голос. — Марчу-ук!

Я люто озирнувся.

І зіткнувся з її очима. Збентеженими.

— Толю, що ти зі мною робиш?

Я завдав такого темпу, що її аж жалко стало. Однак помилився, що юрба одітре її. Насправді ж я — розтинав натовп, а вона бігла за мною, мов за криголамом.

— Ну, Тол... — раз у раз наздоганяв мене її шепіт. — Толечко!.. — згущувався він.

Стиск люду хитався назустріч, скалячи зуби. Отут я й зрозумів поета, який колись зізнався, що у хвилини найгострішої скрути скручував газету тугенькою рурочкою, кидався в найгустіший плин юрби, ляскаючи її газетиною по лицях.

— Толю! Толю Марчуче, — наголошувала круглоока.

Доки хтось незнайомий не ляснув мене по спині:

— Толя, не дрейф!

Ноги самі несуть до кав'ярні, де завжди стовбичать приятелі. Може, там і Віктор Лопата зі своєю постарілою командою кавеенівців, може, вони щось при думають...

... "Кави нема". Приятелів також.

Куди бігти? Ніколи не думав, що тікати од жінки така непростя річ.

— Не думала, що ти будеш тікати од жінки.

"Йокелемене", — тільки й думав я, а вона забігала то злівобіч, то справобіч, змушуючи мене до маневру.

Я забіг у бічну вуличку, один двір виявився прохідним, а другий — ні. "Пересете!" Я зупинився. Вона теж.

Двір ще не звернув на нас уваги. "Ну?" — втупився я їй у зіниці.

— Я тут живу, — відповіла вона. — Забув?.. — Вона показала на широке вікно. — Толю, це негарно.

Мовчати.

Зловив я себе на тому, що давно не сплю. Просто в голові верзуться якісь неокреслені мрії. Потім збагнув, що не спить і вона. У таких випадках краще дивитися у підлогу, туди по закутках, де не розвіяли ся романтичні вранішні сутінки.

Кімната пахла кавою.

Дивували ще, вилискуючи древньою шкірою, трофейні фотелі. В акваріумі поперек вікна заломлювався ледачий світанок. Я лежав, насолоджуючись цілковитою своєю пасивністю до всього, яка, відчув я, межує зі свободою. Ніякого втручання — за цей час вона вже встигла шелеснути на кухню.

Кавових пахощів додалося — тільки й того. Ні думок, ні турбот. Бо я — Толя Марчук. Як ота рибка. Або та. Зависла собі в акваріумі й хвостиком анітелень.

Побачивши каву перед собою, я зрозумів, що не хочу її.

— До речі, мене зовуть Сергієм.

Запала пауза, і я вирішив-таки сьорбнути з філіжанки.

— Ти мене цим своїм Сергієм замучив, — сьорбнула й вона.

— Оно там, в піджаку, лежить мій паспорт.

Вона пила каву й дивилася в акваріум.

Я простягнув руку й дістав документ. Вона погортала його байдуже й тицьнула назад. Допила каву усміхненими вустами. Шаснула під ковдру й притиснулася, тепла, шепочучи:

— Ох, Толю-юню!..